

Хмельницька міська рада
Управління культури і туризму
Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської територіальної громади
Центральна публічна бібліотека

Артем Задоянчук

"Я хочу бачити весну..."

Поезія

Хмельницький, 2023

УДК 821. 161. 2 (477.43)

З-15

Хмельницька міська рада
Управління
культури і туризму

***Видано відповідно до Програма підтримки книговидання
та читацької культури у Хмельницькій міській
територіальній громаді на 2021-2025 роки
«#Щодня читай українською»***

У виданні зібрані поезії Артема Задоянчука — воїна та поета. Виданням цієї збірки ми вшановуємо пам'ять Героя-хмельничанина, який віддав своє життя за волю та свободу України у російсько-українській війні.

Редакційна колегія: Білик І. І., Васишина О. Б., Венгрова Т. Ю.,
Войтюк А. О., Сінькова С. В.

Відповідальна за випуск:

Козицька Т. С.

***Щиро дякуємо Ніні Сергіївні Задоянчук, мамі Артема,
за матеріали для книги***

ISBN

©Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської
територіальної громади, 2023

Світло його творчості

«Якщо б не було темряви — не було б світла», — цей рядок мені видався найбільш відповідним до творчості Артема Задоянчука. Бо сам він — Воїн Світла. І такі Воїни народжуються у боротьбі з темрявою. І гинуть, щоб було Світло.

Поетам багато дано. І з них багато питають. Хтось народжується Поетом, а хтось ним стає. Стає, бо формується, гартується і зростає у боротьбі. Артем став Поетом. Можливо, поезія його не встигла збутися досконалою, та він знайшов стрижень, на якому вона тримається. Він своє Слово сказав. Сказав чесно і по-справжньому. Зазвичай у молодій людини почуття вимірюються обширом мрій, всесвітом любові і відстанню до кохання (*«Сподобатись тобі я так хотів»*). А ще розумінням того, що в житті за все треба боротися:

Мій вітер сміється і плаче,

Несе у далекі краї.

Там, знаю, тебе побачу,

Відчую: ти є на Землі!

Так, марно шукати причину,

Безглуздо стояти в тіні.

Я знову до тебе лину,

Я знову, немов на війні.

(«Мій вітер...»)

Поет стверджує, що завжди треба бути людиною, яка створює, а не руйнує. Ти маєш любити, страждати, мріяти і творити.

Мабуть, так не можна любити

І жити без цих речей.

Та як же себе навчити

Забути твій блиск очей?

(«...Даремно мене боїшся»)

Любов до життя — це і є сенс життя: коли день змінює ніч, кольорова весна приходить по зимі, — коли кінець одного стає початком іншого, коли йдеш до мети, незважаючи ні на що...

Коли ти бачиш Всесвіт у очах,

Коли летить остання пригоршня землі,

Коли плазуєш, чи коли ти — птах,

Коли тепла чекаєш для ріллі.

(«Зв'язок»)

Передовсім ми бачимо Артема у його творчості філософом. Як і має бути у його віці, впевнено-твердим і безапеляційним. При цьому філософія Артема життєствердна. Людина, яка у свої молоді роки так глибоко зрозуміла життя, несе Світло і Слово.

Він став прикладом і для воїнів, і для поетів. Він залишив свій слід на землі, він залишив нам Поезію.

*Ти чекай мене, я прийду,
Принесу тобі перемогу.
Вір у мене, я сили знайду,
Свою знаю напам'ять дорогу.*

(«Ти чекай мене...»)

Тому, шановний читачу, з вірою у добро і Перемогу не відпускаяй від себе щирість слова Артема Задоянчука, відчуття світла його віршів.

***Віталій МІХАЛЕВСЬКИЙ,
член Національної спілки письменників України,
м. Хмельницький***

Я хочу бачити весну
Розквітлу, ясну, кольорову.
В обіймах солодко втону,
У пахнощі її порину знову,
Розбурхаю навмисно почуття,
Наскубаю емоцій аж до краю,
Відчую душ прокинутих тертя —
Себе відчую, як палаю.
Хіба це можна зупинити?!
Не бачити, як все живе кайданами зими покрите,
Від мороку втомилось і реве.
Дощі, болото, вітер зрання —
Не здохне смуток на чолі,
Не вистачає щебетання
пташок щасливих на гіллі.
Я сонця хочу, то від болі,
Щоб листя билось в лице —
Весни початок, наче долі
Старе розірване кільце.

Ти чекай мене, я прийду,
Принесу тобі перемогу.
Вір у мене, я сили знайду,
Свою знаю напам'ять дорогу.

Ти чекай мене кожен раз,
Коли вже недостатньо надії.
Так чекають кожного з нас,
Так відстоюють право на мрії.

Неодмінно прийде наш час,
Пам'ятай, ти завжди зі мною,
Найцінніша з усіх прикрас,
І я з нею встаю до бою.

Ти чекай мене, не сумуй)
Все здолаємо, зло переможем.
Мою душу і волю відчуй —
Ми рішучі, незламні, все зможем!

А сьогодні не плач, не журись,
Буде темно, та це ненадовго.
Ти тихенько за всіх помолись,
Ми почуєм тебе де завгодно.

Мій вітер сміється і плаче,
Несе у далекі краї.
Там, знаю, тебе побачу,
Відчую: ти є на Землі!
Так, марно шукати причину,
Безглуздо стояти в тіні.
Я знову до тебе лину,
Я знову, немов на війні.
Даремно мене боїшся,
Всі мої відверті слова.
Ти вкотре мені приснишся,
І вкотре повірю в дива.
А знаєш, що час не існує,
Існує лиш мить і зв'язок,
Що нами завжди керує
Байдуже до наших думок.
Я прагну тебе зустріти,
Я хочу до тебе йти,
Я хочу тобою жити

Дозволь лиш тебе знайти.
Темніє іще на світанку,
Коли тебе поруч нема.
Прокинутись хочеться
зранку
В обіймах твого тепла,
Зануритись в коси, мовчати.
Безцінна твоя краса.
Я буду тебе цілувати,
Як чиста і ніжна роса.
Мабуть, так не можна
любити
І жити без цих речей.
Та як же ж себе навчити
Забути твій блиск очей?
Мій вітер сміється і плаче,
Кайданки тріщать в темноті.
Здається, тебе побачив,
Я йду, знову вірю, це ти.

Міа бімер
Сіємься, і катэ
Несе у галеті
впраі, знаво
Там знаво
Тече рохтэй
Вігучо Ту е на зям.
~~Ніко~~
Там нупта
Уграме нуптасе
Позрога стамі
В і і кі

Зв'язок

Мандрує темрявою пил,
Та інколи він зустрічає світло.
Побачення мінливе, сил достатньо,
Щоб будувати, жити.
Ця мить — початок для усього:
Народжується час,
Можливість створення нового,
Матерії у вигляді рухливих мас,
Зв'язки і неминучих ланцюгів події.
І знов, і знов повторюється мить
На рівні атомів, на рівні мрій,
Коли все добре чи коли болить,
Коли ти бачиш Всесвіт у очах,
Коли летить остання пригорща землі,
Коли плазуєш, чи коли ти — птах,
Коли тепла чекаєш у ріллі.
Кінець — початок,
А початок — це завжди кінець
Або набір безглуздих слів.
Зв'язок — це мить, а мить — творець,
Все скласти я по-іншому не вмію.

Я намагаюсь тебе знайти
У цьому порожньому місті.
Куди ще мені піти?
Де спогади будуть чисті...

Хоч віра багато разів
Підводила, з мене сміялась,
Та тисяча наших слів
Весь час у думках залишалась.

Ти досі в мені живеш
Частинками в різних подіях,
Виходиш і знов зайдеш
У моїх розкутаних мріях.

Той образ, який я створив,
І світ, який не існує,
Так довго докупи ліпив,
Тепер це мене руйнує.

Хотів би сказати «прощай»,
Та як це собі сказати?
Живи у мені, надихай,
Я буду тебе чекати.

Я починаю вірити у щось
За межами земного розуміння.
Відчути силу довелось,
Яка зі мною вже постійно.
Вона легенько лиш
торкнулась
Мого сліпого сприйняття,
Ввірвалась швидко,
посміхнулась,
Перевернула все життя.
Це ніби, як тканина світу —
Без напрямку і без шляху —
Невидима, але у все одіта
В тобі, в мені, внизу, вверху
Вона, це — вічність
безтурботна,
Що тихо поглинає нас,
І не холодна, не спекотна,
Для неї не існує час.
Чому до мене ти торкнулась?

Що нагадала ти мені?
Щось має бути чи відбулось?
Чекати миру чи війни?
Мовчання — звісно, риса твоя,
І знаєш все заздалегідь.
Течеш своєю ти рікою,
А я для тебе лише мить.
Послухай, можна запитання?
Таке просте, про сенс буття.
Я думаю, що це — кохання,
Сердець споріднених биття,
Грайлива посмішка дитини,
Сльоза від щастя на щоці,
Обійми рідної людини,
Слова подяки укінці...
Або ці очі, що я бачив,
Весь Всесвіт був тоді у них,
Я знаю все і все пробачу,
Душею поки я не стих.

Безтурботний сніг

Сніг, безтурботний такий, стих.

А потім як завіяло —

Без сумнівів, сміливо.

А я не зміг постукати у двері,

Вірно.

Та й це не дивно.

Чи те, що я побачу за дверима,

Мені потрібно неодмінно?

Потрібно!

Я відчуваю так

І так живу.

В це важко віриться,

Та лінію свою,

Нехай криву,

Не зраджу.

Та й сніг надіється,

Що він потрібний для землі

І необхідний завжди.

Безглузді запитання, вчинки.

Чи знають ті

Одного цілого дві половинки

Свою важливість,

Своє призначення?

Чи вистачить потуги,

Щоб сміливість

Не зникала

Хоча б у когось?

Чи доля знає

Наперед, що буде далі?

Ні!

Вона тече і лиш байдуже

Дивиться.

Вона сама не знає,

Вона ріка,

Вона тримає, нас

І якщо це злякає!

Ти програєш.

Або пливеш, як хочеш!

Далі.

Вузол протиріч

Якщо б не було темряви —
Не було б й світла
І час летів би непоміто.
Якщо б не було зла — не
було б й доброти,
Не було б прагнення і змін
на краще.
На`що. Текла б та річка не
повільно і не швидко —
Комусь підходить)
Комусь все видко.
А хтось весь час шукає —
І не знаходить.
Ланцюг противоріч —
І в цьому його сила.
Це добре, коли день
Чатує ніч,
Коли притягуються різні
полюси`.

Їм завдяки
Все і існує,
Біжить, сміється, плаче
Від краси
Або від болю
Себе рятує.
Не було б миру без війни,
Не було б і життя без смерті,
Не було б Бога,
Якщо б не було сатани.
Не було б нових слів,
Якщо б старі були нестерті.
Ми знаєм, що помрем, та
живемо,
Будуєм вперто, знов ломаєм.
Все можна кинути, та
несемо,
Зневірितись в усьому, та
кохаєм.

Осінь

Завжди весела і помітна
вона приходить у життя,
як та велика біла квітка,
що опадає за життя.

Роботи в неї так багато:
забрати листя із дерев,
розсіяти нове життя,
як мати своєму синові дає.

Людей усіх розфарбувати
у світлі кольори буття,
людей бездушних налякати
добром простим і каяттям.

Осіннє небо, хоч похмуре,
щось ніби хоче нам сказати,
але завжди воно розумне,
та людям цього не поняять!

Вас буде вітер обвивати,
холодний дощ проллє на вас,
та вам на це не тре зважати,
бо це осіннє, це життя.

Осінь

Завжди весела і попитна,
вона присядить у осиння,
як та велика об'єднана,
що оподає за життя.

Родина в неї так багата;
забрати листя у дерев,
розсіяти нове осиння,
як мати своєму синів і дів.

Людей усіх роздробляють
у світлі пелюсти об'єднана,
людей бездумних каліхата
добрим праском і каліхата.

Осінь не бо, хоч нас муче,
щось ніби хоче нам сказати,
але завжди вона розумна,
по людях цього не подати.

Вас буде вітер обивати
погодний дощ прольє на вас,
на вам на це не треба знати,
бо це осінь, це осиння.

Лишайтеся людьми,
Як тяжко би не було.
Сповна напившись горя і біди,
Чужайтесь зла, назвіть його минулим.
Цей світ — безмежний простір доброти.
Пройде той час, коли немає сили,
Коли здається, вихід — це кінець,
Коли, на жаль, чогось не зрозуміли,
Коли не видно в темряві сердець.
Лишайтеся людьми не для годиться,
Не на словах і не в чужих очах.
В своїй душі людиною лишіться.
Все інше на Землі — це прах.
Зненацька так лиха година
Руйнує нас, несе біду.
Ти їй скажи: а я людина,
я зможу все, я все пройду.

8

Лампай месса мадзми

9 Ян тал месса ба не оу ко

10 Знобна на пившись сера і обиди

11 Турнай месса з ла казвѣтѣ його мацѣма

12 шѣй свѣт, безмеканый простір габрѣши

13 Гройде мой час к ом кенас сѣ м

14 Ком з гоемься бизиу че кне шѣ

15 вѣм, мансаль, хогось незрозумѣли

16 Нам небудно, в теур авѣ сер гецѣ

17 Лампай месса мадзми не гѣх гоемься

18 не на словах і не в сумнѣ отѣх

19 В обѣтѣ гудѣ по гудного помѣмься

20 Все і мѣ на землѣ і че урѣх

21 Заскляцька так мѣра роздѣна

22 Руйнѣ нас, не се обидѣ

23 Ти і я махѣм а л по гудна

24 А знобну все а все оу обидѣ

Життя!

Відкрились очі. Бажання жити!
Бажання жити і творити,
На світ по-новому глядіти.
На світ, де ти почав життя.
Життя, ще поки без питання,
Одне у тебе є завдання —
Почати знов своє життя.
Із ким і як ти будеш жити
І що ти будеш в нім творити
Чи ти по ньому йти —
Це ти вирішуєш, лиш ти.
Чимало ти зазнаєш горя,
Чимало гніву від людей
Зазнаєш ти іще,
Щоб було радісно тим твоїм
Відкритим, щирим почуттям.
А доки ти ніхто, лише істота
бездушна, сильна і пуста,
в якої серця теж нема.

Мамма!
Візьміть сі. Гансана несе
Гансана несе і твоя
На світ по роботу дяку.
На світ де ти параб несе
Мамма, ще пока без несе
Оже у мене є забрана
Почасти від своє діти
Із ним і да ти буде несе
І що ми буде в них обсе
За обсе ми по роботу
Ще ми віримо несе
Чимало ми зазнали
Чимало живи від несе
Зобради ми і ще несе
Ще було радиско ми
І в ім відривне царя
по турма. А год на не
яко ми і отом несе
душа сатана і несе
Якої серце мене несе

Кохання

Це щось велике і сумне.
Це щось чудове і прекрасне.
Воно немов з'їда мене.
Чому воно таке страшне —
Страшне для того, хто не вміє,
хто ще не знає, що це є.
Чому воно ляка мене,
Чому воно бере мене
У мрії сподівань, любові?
Я хочу жити і любити.
Я хочу мати щось своє,
і це своє, у серці

Але навіки зберегти.
Я так люблю тебе!

Кохана.

Це щось велике і чудне
Це щось чудне і прекрасне,
Вона неюб з'їсо мене
Чому вона мене стравляє
Стравляє для того що не вміє
Хто це не знає що це є
Чому вона мене
Чому вона бере мене
У шпів, споживає, розділяє
Я хочу маму і бабулю
Я хочу маму і бабусю
і це своє, у серці, місце
але на біку здеревини
Я так люблю маму!

Слід

Лечу. Лечу і дивлюсь у
пітьму.
Світлішає, я впізнаю
і відчуваю теплоту.
Мені так хороше... Чому?
Чи це ввижається мені,
чи я уже прожив своє
життя?
Мене нема, але чому?
Для чого все це?
Я лечу, все пролітає,
Я мовчу, ні пари з вуст.
Лечу чи то у сні, чи наяву,
аж раптом бачу —
Хтось тихо плаче. Я стою
і відчуваю гіркоту,
чийсь страждання і обіду.
Я хочу ближче підійти,
Та щось відштовхує. О, ні!
Це ж я, а навкруги мої,
всі рідні і близькі мені

знайомі, родичі, батьки — усі,
кого я знав, кого любив,
кого ненавидів й простив,
там всі з мого життя
і я, але мене уже нема.
Закрити очі і втекти
так хочеться, але в мені
немає сил... Я відчуваю
розмах крил. Лечу.
Щось дивне швидко
відбулось —
і бачу все знайоме.
Ось! Ось це те місце, де я
жив,
Де вперше щиро полюбив.
Ось дім, в якому я прожив
своє дитинство і зробив
свій перший крок на цій
землі.
Коли аж бачу, на гіллі
Сидить дитина. Боже, ні!

невже це я, мої сліди?
Це ж неможливо, як це, ні!
Насправді ні, не може бути,
це ж мені десь років сім,
і ці роки найкращі були у
житті.
Але я бачу на щоці у себе
сльози...
і мені стає так сумно,
бо вони нагадують усі ті
роки.
Хоч якось втішити, та ні,
не можу й близько підійти.
Я пам'ятаю сльози ці,
та відганяю всі думки,
не хочу згадувати, ні...
І вперше я відкрив в собі,
про що не знав, вона в мені,
я відчуваю... біль душі.
Як дивно все це.
Ці думки пронизують мене,
і навкруги все стало іншим.

Вже в душі
мене охоплюють страхи...
Я знов лечу,
нічого тут не впізнаю...
Сердечко рветься від журби,
Сердечко думає про тебе.
А навкруги оті думки,
їх так багато, і усі
пішли у різні боки.
Одні шепочуть: все кінець,
а інші просяться на волю.
Вони все кажуть: ти сліпець,
В житті не бачив справді
горя.
А я все дивлюсь і мовчу,
і не отямлюсь, не вкраду
в самого себе своє щастя.
Якщо я далі не піду
і щастя того не візьму,
воно вже близько, я вже
бачу
і хочу взяти, та йому

ще так далеко, я кричу,
я так здригаюсь, та мовчу,
та все мовчу. Ні, не візьму

і все пробачу, все прощу.
Воно не моє, я мовчу.

Сніг.
Легу. Легу і гублюсь у нім
шитаюсь, а візнаю
і візнаю мені
Мені так хороше
ти це відчуваєш
ти я тебе прошу
Мені нічого, але
гублюсь в тебе
Тоді нещастя
якщо не можу
Легу: ти можеш
але разом
останній клас і став
і візнаю візнаю
Місь супроводжує
я пошукує
та щось візнаю
це все а, а
візнаю мені

Невже так люди бачать світ?
Невже їм зовсім не болить?
Лиш збита постіль на світанку
Втамує їхню забаганку.
Невже немає почуттів?
Не треба більше ніжних слів?
Вже не потрібно сумувати,
Дивитись в очі, обгортати
Свою наповнену частинку —
Ту дивовижну половинку.
Багаття більше не горить...
Невже їм зовсім не кортить
Втонути щиро, розтворитись,
В одному серці разом битись,
За руку йти, не відпускати
І в мріях інколи літати?..
Невже у душах тільки лід?
Невже так люди бачать світ?

Я інколи боюсь людей.
Та вже коли не можу зупинитись,
Не хочу бачити простих речей.
Людина селиться в тобі.
Поволі все глибше відчуваєш,
Що буде далі, вже не знаєш,
І так не хочеться вертатись до болю.
А скільки у душі потрібно мати сил,
Щоб знов її не рвати.
Та бути впевненим і знати:
Вона загоїться.
Розправлю крила.
Чи дійсно це написано заздалегідь
І ми отримаєм те, що маєм.
Безглуздо один одного втрачаєм.
Не ціним, забуваєм,
що все — лиш мить.

Осінь крокує тихо, спокійно,
Ледве чути, як падає листя,
Або ж зла, вередлива постійно,
Не знайде собі вітер місця.
А буває, як влітку тепло,
Повертаються спогади милі
Або сирість, холодне пекло,
Аж волосся встає на тілі.
Восени такі гарні зорі,
Довші ночі їх роблять видніше.
То не погляд в небесному морі,
Час, здається, тече повільніше.
Сонце кволо вже гріє зрадливо,
До зими нас готує.
Вона прийде, не станеться дива,
Морозець вже чатує постійно.
Господиня у білому платті
Ще покаже обійми міцні,
І тоді весь обгорнутий в шматті,
Я згадаю...

На узбережжі мрій
Зустрілись дві Надії,
Беззахисні, ще зовсім молоді.
Солодкий бриз
Коханням їх овіяв.
І проказав: рахуйте дні.
Та чули два серденька
Лише своє биття,
А час летів скоренько
В незвідане Буття.
Піском засипе вітер
Залишені сліди,
Що ті малі Надії
Побачать лиш у сні...

На узбережжі моря
Зустрілись дві дівки
Воздух між ними
Солов'їний брив
Кожна з трояком
І фраза в роті
Та сум для серця
Лина своє життя
Але с нею студент
В навігоні думки
~~Тале пісок~~
Пісок засине вітер
~~Мажорі і сідра~~
Що замислив сідра
Що і мали казати
Та в хаті мій усні

Сердечко рветься від журби,
Сердечко думає про тебе.
А навкруги оті думки —
Їх так багато, і усі
Пішли у різні боки.
Одні шепочуть: «Все кінець!».
А інші просяться на волю.
Вони все кажуть: «Ти сліпець,
в житті не бачив справді горя».
А я все дивлюсь і мовчу.
І не отямлюсь, як вкраду

В самого себе своє щастя,
Я проти долі не піду
І щастя того не візьму.
Воно так близько, я вже бачу!
І хочу взяти, та йому
Ще так далеко, я кричу!
Я так здригаюсь, та мовчу.
Та все мовчу. Ні, не візьму.
І все пробачу, все прощу.
Воно не моє. Я мовчу...

Сергеева речеся вѣдъ за право
Анава речеся ^{Сергеева речеся про право} оу мѣхъ про право
и не махъ да махъ махъ махъ
нишии у ризии доми
оу махъ махъ махъ махъ
а ишии, просама, махъ махъ
махъ махъ махъ махъ махъ
в махъ махъ махъ махъ махъ
А а все махъ махъ махъ махъ
и не махъ махъ махъ махъ
в махъ махъ махъ махъ махъ
а махъ махъ махъ махъ махъ
и махъ махъ махъ махъ махъ
В махъ махъ махъ махъ махъ
и махъ махъ махъ махъ махъ
махъ махъ махъ махъ махъ
а махъ махъ махъ махъ махъ
махъ махъ махъ махъ махъ
и махъ махъ махъ махъ махъ
В махъ махъ махъ махъ махъ

Сподобатись тобі я так хотів.

Відкритись.

Та вже ніч застала,

не встиг, не вмів,

в собі згорів,

та й ти нічого не шукала,

хто пише тим нещасним олівцем

безглузді, несподівані події,

як зазвичай з одним кінцем,

в якому трощаться всі мрії.

Немає сил, немає слів.

Все по-дурному, дико, криво.

Я лиш приблизитись хотів,

та це вже стало неможливо.

За обрій швидко так пливе

Той корабель, що самий необхідний.

Надія все ж таки живе,

допоки парус буде видний.

Маленькі і смішні сніжинки,
Великого — малі частинки.
Літають навкруги і тають,
Майбутнього свого не знають.
Без сумнівів, докупки линуть,
Безболісно сьогодні гинуть.
Повернуться до нас вже інші,
Повернуться ні чим не гірші.
Це — дощик теплий навесні,
Веселки пісня у вікні.
Вони всі поруч назавжди,
Лиш час їх змінює сліди.

Хвороба

На що це все схоже?

Ти перша людина,

Яка так може,

Якій не потрібно нічого робити,

Лиш бути, стояти, сидіти,

Мовчати, курити,

Дивитись крізь мене.

У чому та сила?

Що ти відчуваєш?

Ти знаєш. Ти зброя.

Ти завжди так вміла.

Сміливо? Та ні.

Байдуже.

Ненавиджу тебе і люблю до нестями.

Як ти руйнуєш? Як ти витягуєш мою душу?

Сумуєш? Ні. Смієшся.

Знищуєш мене і знов лікуєш.

Як це припинити? Скажи!

Але ж ти мовчиш, тобі подобається ця гра.

Кричиш? Та ні, ніколи.
І будь ти яка стара, сліпа, квола,
Мене тягне до тебе. Це хвороба.
Скільки треба жінок, щоб забути тебе.
Та йди ти...
Ні! Ні! Ні! Не йди, зупинись,
Побудь ще трохи.
Ми на війні, та я програв.
Зникни.
Поїдь на край світу, я звикну.
Прив'яжу себе. Кому я брешу?
Нічого не змінити.
Ми будем так жити.
Я знов біля тебе ляжу,
Закутаюсь в тебе і скажу...
Ти знаєш, що я скажу...

Про автора

Задоянчук Артем Васильович народився 26 липня 1986 року

в с. Копистин Хмельницької області.

Батько Василь Кузьмич та мати Ніна

Сергіївна мали ще старшого сина

Антон. У перший клас

Копистинської загальноосвітньої

школи I-II ступенів Артем пішов у

1992 році. У 1993 році перейшов у

ЗОШ № 9 м. Хмельницького.

Після розлучення батьків та переїзду матері в м. Архангельськ (рф) у 2000 році, звідки вона була родом, приймає рішення перебраться до Ніни Сергіївни. У 2001 році, відразу після зимових шкільних канікул, їде у росію, де закінчує загальноосвітню школу № 20 (2003 рік) та вступає до недержавного освітнього закладу середньої професійної освіти «Регіональний технікум економіки, права та менеджменту» м. Архангельська на спеціальність «Правознавець». 24 червня 2005 року здобуває кваліфікацію юриста.

У 2006 році вирішує повернутися в Україну, аби будувати своє життя на Батьківщині. Тут Артем знайомиться з майбутньою дружиною Русланою, з якою одружується у 2008 році. Через два

роки, а саме 24 вересня 2010-го, у пари народжується довгоочікуваний син Нікіта. Тоді Ніна Сергіївна переїжджає в Україну до дітей та внуків.

Коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, 24 лютого, ввечері, Артем повідомив близьких про своє рішення йти захищати країну. Одразу наступного дня записався до територіальної оборони.

Певний час Артем з побратимами був під Полтавою, а згодом вони вирушили на лінію фронту. Воював у Донецькій області “на нулі”.

Артем Задоянчук вважався зниклим безвісти з 11 травня 2022 року до того моменту, поки його вдалось ідентифікувати за ДНК-тестом. Захисників було поховано на кладовищі у Дніпрі. Кожного під своїм номером. Лише після ексгумації тіла й другої спроби за визначенням ДНК вдалось встановити, що там дійсно Артем.

Герой назавжди повернувся додому. Поховали його у місті Хмельницькому на Алеї Слави — останньому прихистку Героїв-хмельничан, які віддали своє життя у російсько-українській війні як гідні сини рідної землі.

26 липня 2023 року йому виповнилося б 37...

Загинув Артем Задоянчук 11 травня 2022 року.

с. Копистин. Початкова школа

м. Хмельницький, ЗОШ № 9, 9 клас

Родина Задоянчуків

Артему 1 рік. З батьком та бабусею

Артем у Києві. На екскурсії у Києво-Печерській лаврі

Артем Задоянчук з друзями

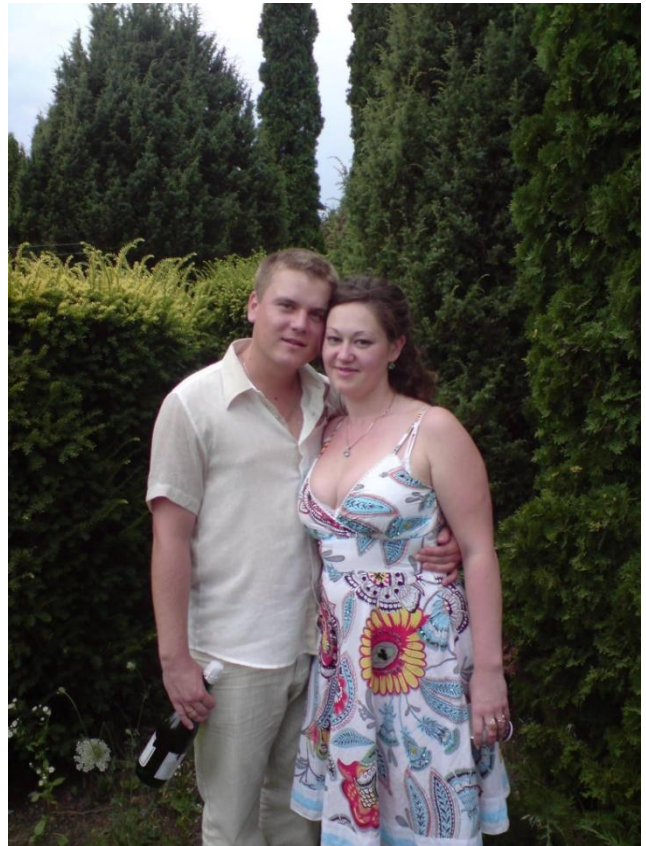

З мамою Ніною Сергіївною

З дружиною Русланою

Син Артема — Нікіта

Зміст

Світло його творчості	3
«Я хочу бачити весну».....	6
«Ти чекай мене, я прийду».....	7
«Мій вітер сміється і плаче».....	8
Зв'язок.....	10
«Я намагаюсь тебе знайти».....	11
«Я починаю вірити у щось».....	12
Безтурботний сніг.....	13
«Безглузді запитання, вчинки».....	14
Вузол протиріч.....	15
Осінь.....	16
«Лишайтеся людьми».....	18
Життя!.....	20
Кохання.....	22
Слід.....	24
«Невже так люди бачать світ».....	27
«Я інколи боюсь людей».....	28
«Осінь крокує тихо, спокійно».....	29
«На узбережжі мрій».....	30

«Сердечко рветься від журби».....	32
«Сподобатись тобі я так хотів».....	34
«Маленькі і смішні сніжинки».....	35
Хвороба.....	36
Про автора.....	38
Світлини.....	40

